

РЕШЕНИЕ

№ 6601

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3195** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Б. Д. Д., предявена чрез адвокат И. В., съдържаща четири обективно съединени иска срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, като се иска съдът да осъди ответника да заплати на ищеца сума в размер на 8000 лв. общо за претърпени неимуществени вреди, от които: 1. 1000 лв. за времето на задържането ищеца, претендира се и нищожността на заповедта за задържането му № 227зз-1758/17.08.2022г., издадена от орган при СДВР 2. 2000 лв. поради незаконосъобразна принудителна административна мярка /ПAM/ за отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ 3. 2000 лв. от незаконосъобразна ПAM за прекратяване на регистрация на МПС 4. 3000 лв. претърпени на ищеца от нарушаване на правото на личен и семеен живот от незаконосъобразни действия на служители на ОПП - СДВР изразяващи се в незаконосъобразна проверка по реда на Наредба 1 / 2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози. Претендира се и законната лихва върху посочените главници.

С определение от 29.03.2023 г. АССГ, I отделение, 12 състав е разделил съдебното производство по делото, като същото продължило пред този състав, само по предявения от Б. Д. Д. срещу СДВР иск, в частта, в която се иска съдът да осъди

ответника да заплати на ищеца сума в размер на 2000 лв. за претърпени неимуществени вреди, подробно описани в исковата молба, за времето на задържане на ищеца със Заповед № 227зз-1758/17.08.2022г., издадена от орган при отдел „Пътна полиция” на СДВР, на основание нищожността на тази заповед. Със същото определение са отделени останалите три иска, предявени с исковата молба по делото. С разпореждане от 26.04.2023 г., съдът е приел за разглеждане, иска на Б. Д. Д. срещу СДВР, в частта, в която се иска съдът да осъди ответника да заплати на ищеца сума в размер на 2000 лв. за претърпени неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт – Заповед № 2979/17.08.2022 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е приложена ПАМ „Временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца“, отменена с решение № 7195 от 28.11.2022 г. на АССГ, 74 състав. В исковата молба се твърди, че неимуществените вреди, възникнали от налагането на посочената ПАМ се изразяват в стрес, обида, чувство на унижение и несправедливост, уронване на доброто име, нервно напрежение и причинено неудобство, както и развиване на невротично разстройство – „адаптационно разстройство, причинено от стрес“, изразяващо се чрез потиснатост, тревожност, чувство на безпомощност да се справи със създалата се ситуация, безсъние, песимизъм, срам, тревога да не загуби семейството и работата си, поради оставане без СУМПС за период от един месец и седемнадесет дни, считано от 17.08.2022 г. – начален момент на увреждането до 04.10.2022 г. – краен момент на увреждането. Претендира се присъждане на законна лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане на обезщетението.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от ответника СДВР.

Като писмени доказателства по делото са приети представените с исковата молба: Заповед № 2979/17.08.2022 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, Решение № 7195 от 28.11.2022 г. на АССГ, 74 състав, рецепта от 19.08.2022 г., издадена от д-р Р. Т. – психиатър, с която на ищеца и изписано лечение с препарат Zoloft, експертна психологична консултация, съставена от Л. Б. – магистър-психолог от 13.09.2022 г. и удостоверение за актуално състояние на „Булбод” ЕООД, чиито едноличен собственик е ищеца.

Ответникът, заедно с отговора на исковата молба е представил информация, обективизирана в писмо № УРИ 433200-90310 от 11.08.2023 г., видно от което СУМПС е върнато на ищеца на 04.10.2022 г.

Ищецът – редовно призован, не се явява. Представява се от адвокат В., която поддържа исковата молба. Претендира разноси.

Ответникът – Столична Дирекция на Вътрешните Работи, се представява от юрисконсулт И., която оспорва исковата молба, по основание и размер. В представения отговор на исковата молба се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове. Алтернативно счита, че обезщетението не следва да се присъжда в пълния претендиран размер.

За доказване на твърдените вреди, съдът допусна събиране на гласни доказателства и беше разпитан един свидетел в режим на довеждане.

Административен Съд С. - град, I отделение, 45-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на

страните, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № 2979/17.08.2022 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел ПП – СДВР, на Б. Д. Д. е наложена ПАМ. Видно от приетите по делото доказателства, с решение № 7195 от 28.11.2022 г. на АССГ, 74 състав, заповедта е била отменена.

Съдът намира, че искът като предявен от активно легитимирано лице, след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто нищожен акт се твърди, че са причинени вредите, е допустим.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди / ЗОДОВ/. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Предпоставките, които трябва да са кумулативно налице, за да се реализира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт /действие/ бездействие. Съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Настоящият съдебен състав, намира, че в случая първата предпоставка е доказана – полицейски орган, младши автоконтрольор при отдел ПП – СДВР, е издал Заповед № 2979/17.08.2022 г., с която на Б. Д. е наложена ПАМ – „Временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца“, като посочената заповед впоследствие е отменена с влязло в сила съдебно решение като незаконосъобразна.

По отношение наличието на причинена вреда, съдът счита същата за доказана по следните съображения:

За установяване на направените твърдения, във връзка с доказателствената тежест, указана от съда, ищецът ангажира гласни доказателства. Като свидетел по делото е разпитана С. А. Д. – съпруга на ищеца. В показанията свидетелката сочи, че на 17.08.2022 г. при извършена проверка от екип на СДВР на съпругът ѝ е направен тест за наркотици в резултат, на което СУМПС му е отнето. Д. отишла на място и видяла, че свалят регистрационните номера на автомобила и взимат документите на съпруга ѝ. Свидетелства, че това събитие е повлияло изключително тежко на ищеца, защото той ползва автомобила като служебен и е останал без работа. Засегнат е и социалният му живот. Предвид депресивното състояние, в което е изпаднал съпругът ѝ, се е наложило да се консултират с лекар психиатър, който му изписал антидепресанти. Соочи, че и до момента съпругът и се притеснява да шофира от страх да не го спрат и да има положителен тест, който всъщност е невалиден.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по

делото доказателства настоящият съдебен състав стигна до следните изводи:

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. В конкретния случай, претърпените от ищеца интензивни негативни преживявания се явяват доказвани с показанията на свидетелката Д.. Съдът не споделя становището на ответника, че с разпит на свидетели от близкото обкръжение на ищеца не могат да се докажат претендираните неимуществени вреди. Свидетелите носят наказателна отговорност за лъжествидетелстване по чл. 290, ал. 1 от НК, за което се предупреждават по реда на чл. 170, ал. 1 от ГПК. Независимо от връзките им с някоя от страните, показанията им винаги се преценяват съобразно чл. 172 от ГПК, вкл. предвид възможността за тяхна евентуална заинтересованост. Дължим е изводът, че изтъкнатите от ответника в о.с.з. възражения срещу допускането на свидетелски показания, не са основание за тяхната недопустимост. Още повече, че същите винаги подлежат на съвкупна преценка с целия доказателствен материал по делото.

Предвид изложеното, съдът кредитира показанията на свидетелката Д., като последователни, ясни и конкретни, независимо, че същата е съпруга на ищеца, тъй като именно това предполага възможност за по- продължително наблюдение на релевантните по делото факти и обстоятелства.

На следващо място, лишаването от СУМПС несъмнено е довело до негативни преживявания и стрес у ищеца, тъй като активният му начин на живот, включително работата му биват силно засегнати от този факт. За преживените от Д. неимуществени вреди, сочат не само свидетелските показания, но и писмените документи – изписаният от психиатър медикамент Zoloft и изготвената експертна психологична консултация от психолог, които бяха приети без оспорване по делото. Анализът на събраните доказателства безспорно води до заключението за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установени са всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата трябва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди трябва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 от ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

В случая, при определяне справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди, трябва да се вземе предвид, че ищецът е предявил четири обективно съединени

иска срещу един и същ ответник. С определение от 29.03.2023 г. АССГ, I отделение, 12-ти състав е разделил съдебното производство по делото. Видно от самата искова молба, Д. твърди, че е претърпял едни и същи неимуществени вреди от различни незаконосъобразни административни актове и от незаконосъобразни действия на длъжностни лица при СДВР. Първоначалният правопораждащ факт, послужил като основание за издаване на административните актове и предприемане действия от страна на полицейските служители спрямо Д. и съответно основание за предявяване на претенциите, е един и същ – проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества, извършена от служители на СДВР, при която е установена употреба на амфетамини от страна на Д.. Следователно трудно би се определил справедлив размер на обезщетението, за всеки един от четирите случая за причинените вреди, при положение, че те са търпени през един и същ времеви период и са били с еднакъв генезис, интензитет и вид. В допълнение трябва да се отбележи, че ищецът в исковата си молба твърди настъпването на вреди, в следствие не само на процесната заповед, но и на други твърдяно незаконосъобразни административен акт и действия на длъжностни лица.

Предвид разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и преценявайки интензитета, характера и продължителността на вредите, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди се равнява на 700 лева. Исковата претенция до пълния предявен размер от 2000 лв. трябва да се отхвърли.

С оглед основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва. В съответствие с т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението за вреди от унищожаваните административни актове, е влизане в сила на решението, с което те се отменят. Следователно върху посочената сума се дължи законна лихва, считано от 28.11.2022 г. - датата на влизане в сила на решение № 7195 от 28.11.2022 г. на АССГ, 74 с- в, до окончателно изплащане на сумата.

При този изход на делото, както на ищеца, така и на ответника се дължат разноси съразмерно на уважената, съответно отхвърлената част от иска. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в съдебното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна (безвиновна), защото загубилата спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Трябва да се подчертае, че съдът присъжда разноси по компенсация в размер на 110, 00 лв., която сума представлява разликата между сумата от 210 лв. разноси, дължима на ищеца и сумата от 100, 00 лв., дължима на ответника.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Административен Съд С. - град, I

отделение, 45- ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН] сумата от 700 (седемстотин) лева, като обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от административен акт - Заповед № 2979/17.08.2022 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на ищеца е наложена принудителна административна мярка „Временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца“, впоследствие отменена от съда, заедно със законната лихва върху присъдената сума от 28.11.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ претенцията до пълния ѝ размер от 2000 лева. ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, във връзка с чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 110 (сто и десет) лева по компенсация, представляваща съразмерна, с уважената част от претенцията сума – адвокатско възнаграждение за един адвокат и внесена държавна такса в размер на 10 лв. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: